

JACHTWERF RIK HOMAN

WERFNIEUWS 61 Voorjaar 2017

Eindelijk weer eens een winter met ijs om te schaatsen! Het was ook weer gauw afgelopen, maar toch hebben we een week kunnen schaatsen hier. Een paar weken eerder hadden Edith en ik al op de kunstijsbaan in Biddinghuizen geschaatst; er ligt daar een baan van 3 km. Het is net echt met een baan die door het landschap kronkelt, maar het haalt toch niet bij het echte natuurijs wat we in januari kregen. Eerst voorzichtig in de haven en op kleine sloten, maar op zaterdag de 22° konden we vanaf de Vlietdijk de achterste plassen op. Ik neem dan altijd een pikhaak mee met daaraan een lijn van 10 m.

Rik met pikhaak voorop op de Wiericke.

Onder het schaatsen kan ik de stok op het ijs laten stuiteren; als er dan een sterretje verschijnt dan ga ik terug. Dan is het ijs minder dan 3,5 cm dik. Je kon het ook goed zien waar het later pas was dichtgevroren want daar was het ijs niet besneeuwd en dus pikzwart. Het is natuurlijk prachtig als je het nog verse ijs kan verkennen en het geluid van licht krakend ijs is voor mij als muziek. De dagen daarop werd er ook hier op Elfhoeven door veel mensen geschaatst; beter dan op de Breevaart want daar was het al gauw stuk gereden. De ijszeiler van zolder gehaald, maar geen wind en later 2 dagen dooi, dus dat werd niks. Op vrijdag kon er weer gereden worden; met een ploegje familie en vrienden eerst een rondje Elfhoeven, daarna over 's-Gravenbroek naar de Ravensbergse plas. Aan de Noordkant vond ik het te dun, dus terug en via de Oukoopse plas en Twaalfmorgen weer terug.

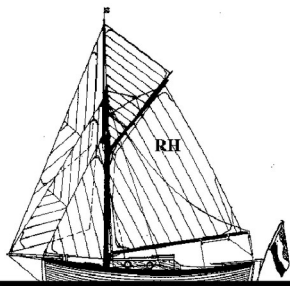
Bijna 35 km gereden over de Reeuwijkse plassen. Natuurlijk moet je dan een paar keer klunen; we doen dit meestal op onze knieën want dan hoeft de schaats er niet af en het zijn toch maar kleine stukjes klunen. Heel hilarisch als er dan net een auto aan komt.

Kruipend over de 's-Gravenbroekse weg.

In de middag kwam er meer wind, dus de ijszeiler kon eindelijk ingezet worden. Dat trok kennelijk ook andere ijszeilers. We maakten kennis met André, die 's-avonds zijn ijszeiler bij ons in de haven liet liggen. Zaterdag kwam er nog een derde ijszeiler bij; laatste kans want het begon al te dooien. Ik was steeds op het witte gedeelte gebleven, ik vond het ijs verderop nog te dun, maar de 2 andere zeilers gingen dwars de plas over. Het was windkracht 5 dus ze vlogen over het ijs met wel 100 km/u; dan heb je ook niet veel kans om er doorheen te gaan. Ik bleef op mijn vertrouwde plekje; ik vond het daar al hard genoeg gaan. Mijn stuurschaats was bot en dan ga je soms gewoon rechtdoor als je een bocht wilt maken. Slijpen kan ik heel goed op de schuurmachine en ook de schaatsen van de ijszeiler van André had ik bijgewerkt. De dooi zette door en wij hielden er 's-middags mee op. We hoorden even later de brandweer gaan; met groot materieel en ook een ambulance.

We konden net vanuit de haven zien dat allebei de ijszeilers door het ijs waren gezakt. André eerst; de andere ijszeiler was er heldhaftig langsgezeild en had hem zijn prikkers toegegooid. Even verder ging hij er ook doorheen. André had al zo veel kracht verloren dat hij zelf, ondanks die prikkers er niet uit kon komen. De andere ijszeiler had geen prikkers meer dus die bleef maar bij zijn – enigszins drijvende – “boot”. Met een bootje probeerde de brandweer

JACHTWERF RIK HOMAN

tevergeefs de drenkelingen te bereiken, maar uiteindelijk werden ze gered door een brandweerman, die liggend op een soort surfplank/brancard er naartoe ging met prikkers. Die prikkers zijn dus heel belangrijk en niet om in je rugzak te doen, maar direct grijpbaar om je nek! André had al met al een uur in het water gelegen en was dan ook behoorlijk onderkoeld. Nooit direct opwarmen; hij werd in Rotterdam deskundig behandeld en die avond wilde hij al weer komen om zijn ijszeiler te bergen. Niet nodig want die lag al op de kant. Goed afgelopen dus!

Prachtig ijs bij Sluipwijk

Als afsluiting van het zeilseizoen hadden we op 8 en 9 oktober nog de 13e **Reeuwijk Raid**. Dit jaar deden we dat in samenwerking met de Goudse zeilvereniging Elfhoeven want hier op de werf was het wel erg krap geworden met zoveel boten die te water gelaten moeten worden en met het stallen van alle auto's en trailers. Bij Elfhoeven kan dat allemaal gemakkelijk en in het mooie clubhuis was 's-Avonds na de borrel een maaltijd en muziek van getalenteerde deelnemers. De wisselprijs ging naar Ben vd Hoorn, wedstrijdzeiler bij Elfhoeven die daar heel hard voor moeten heeft werken. Volgende Raid: 7 en 8 oktober 2017.

Ik schreef al eerder dat we in augustus 2016 met veel plezier bij de Engelse Oostkust zeilden; hier nog wat meer details.

Het voordeel van een trailerbare boot is natuurlijk ook dat je thuis alles klaar kunt maken voor de reis; vroeger had ik altijd een lijst met dingen die je pas kunt doen als je aan boord bent. De eerste dagen was ik dan vaak bezig met wat achterstallig onderhoud. Nu kan je alles wat op je lijstje staat tevoren klaarmaken met goed gereedschap bij de hand en een winkel in de buurt om nog wat laatste dingen te kopen. Kastjes vol met eten en drinken, beddegoed in het vooronder, de zoutwater accordeon van Edith op een rekje in de voorpunt. De boot is zwaar: 1800 kilo en met de trailer bijna 2,3 ton. Met een takel moesten we de boot met veel geweld uit de loods trekken over een drempeltje, maar eenmaal achter de auto is het wonderlijk dat je zomaar met 90 km/u over de snelweg kan rijden. Naar Hoek van Holland om met de Stenaline over te steken naar Harwich.

In de rij voor de Stenaline van Hoek naar Harwich.

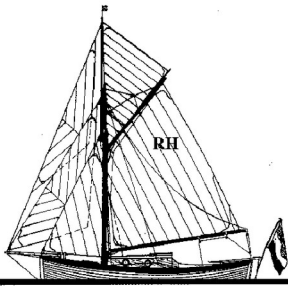
Als je met de dagferry oversteekt mag de trailer gratis mee. Het nadeel is dan dat je te laat aankomt om de boot nog te water te laten. Evengoed kan je ook op de trailer in de boot slapen. De volgende morgen de Jan Blank te water gelaten bij de Walton en Frinton Yachtclub. Prachtig weer en we hadden natuurlijk veel bekijks van de clubleden, maar de Jan Blank werd goedgekeurd. Gelukkig was het een steile helling, maar desondanks rijden we de trailer zover het water in dat de wielen helemaal onder staan. Dat kan ook want de lagers zijn waterdicht en olie gevuld en de remmen zijn schijfremmen in plaats van de gebruikelijke trommelremmen. Bij zo'n zware boot moet je wel de trailer ver het water inrijden anders komt er teveel kracht op het einde van de trailer.

Mooi plekje voor de nacht bij Stone point.

We hadden een uurtje om de auto weg te zetten, de mast overeind te zetten en direct weg te varen want bij eb valt alles droog daar. We hadden ingeschreven voor de "OGA August Cruise" die begon in Ipswich op 20 augustus maar we waren een paar dagen te vroeg en konden eerst nog wat rondzeilen op de Walton Backwaters.

Die avond – we lagen nog maar een paar uur te water – lieten we de Jan Blank op het strandje van Stone point lopen en vielen daar weer droog; prachtig plekje, mooie zonsondergang. De volgende morgen naar Harwich en dan de River Stour op. We wilden aanleggen bij de kade van

JACHTWERF RIK HOMAN

Mistley, maar daar waren hekken geplaatst door de plaatselijke bierbrouwer die de kade als eigendom claimt. We hoorden dat nu de rechtszaak daarover gewonnen is door de bootjesmensen. Door dus tot Manningtree, eigenlijk een veel leukere plaats, maar heel ondiep. Toch konden we met hoogwater makkelijk aan de kant aanleggen, (met een diepgang van 60 cm).

De Itchen ferry van Pete loopt ons voorbij op de Orwell.

Met de Eb weer terug tot Wrabness, waar al een paar oldgaffers verzameld lagen. Op het strandje hadden Pete en Sarah al een barbecue georganiseerd als voorafje voor de August cruise. De OGA August cruise is inderdaad meer een cruise dan een wedstrijd; gewoon een week zeilen van haven tot haven of ankerplaats, met af en toe een wedstrijd dan weer een barbecue op een strandje of een diner op een jachtclub. Het wordt aanbevolen om een dinghy achter de boot aan te slepen, je krijgt er zelfs extra punten mee in de wedstrijden. Met het begin van de eb vertrokken we samen met een stuk of 5 boten naar Ipswich. Met een flinke wind stoven we met de eb de rivier af en bij Harwich was het een heksenketel. Vooral Pete the Knife houdt ervan om veel tuig te zetten, we konden hem dan ook niet bijhouden, terwijl hij er nog een dinghy achteraan had. In Ipswich begon op de 20e de "Social Day" met roei, zeilwedstrijden in jollen en rubberboten en natuurlijk de Dog show waar Edith de beste scheepshond mocht kiezen. Met zo'n 40 mooie klassieke schepen en een flinke wind de volgende dag de rivier Orwell af, bij Harwich naar buiten en de volgende rivier weer naar binnen: de mooie Deben. op tot Woodbridge bij de Tidemill. 's-Avonds in de Deben Yachtclub het lokale bier geproefd.

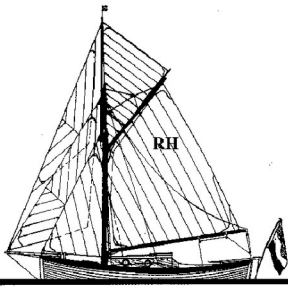
Edith speelt accordeon op de smack Transcur.

De volgende dag tijd genoeg om boodschappen te doen en nog even tot Melton te varen voordat de hele club met de eb weer stroomafwaarts vaart voor een barbecue bij de Rocks. De meeste Engelse boten slepen een jol achter het schip om aan de kant te komen, maar wij lieten de Jan Blank gewoon droogvallen. Met een paar eenvoudige stutten houden we de boot rechtop. Als dan in de nacht het water weer opkomt, dan merken we dat nauwelijks en liggen we 's-morgens weer voor anker. De getijden waren die week gunstig; we konden steeds laat in de middag of in de avond de boot vastzetten en een uurtje later staat alles droog en kan je naar de wal lopen. Grofweg kan je rekenen dat je na 12 uur weer weg moet zijn, anders val je nog een keer droog. Een rustige nacht dus.

Nog een mooie klassieker die ons voorbij loopt.

Dan de Deben weer uit en naar de Walton Backwaters. Van de barbecue aldaar kwam niets terecht vanwege de koude avond, maar de volgende dag, de 25e alweer, werd de Pennyholebay wedstrijd gevaren. We deden het goed die wedstrijd, we konden eindelijk ons grotere topzeil zetten. Helaas viel op zee de wind helemaal weg. De smack Transcur, die vooraan lag, ging zelfs voor anker om niet terug gezet te worden door de vloedstroom en zag zo zijn voorsprong nog groter worden. Maar de wedstrijd werd uiteindelijk gestaakt en alle boten verzamelden weer in

JACHTWERF RIK HOMAN

Shotley (tegenover Harwich). Op de 26e kwam de Crazy race; met een lijst van boeien die gerond kunnen worden, de meeste mijlen proberen te maken, maar om 4 uur finishen – te laat geeft strafpunten. Met slimme routeplanning - we hebben tenslotte daar “local knowledge”- dachten we dat we heel goed hadden gezeild, maar nee, tegen de Engelse cracks maakten we niks. Die avond weer een barbecue op het strand van Wrabness met een mooie zonsondergang. De volgende zaterdag woei het BF 6. De eb tegen de wind in maakte de ankerplek en de start van de “Ladies Race” heel wild. Een smack zette een slag even te lang door en liep vast – nog voor de start was hij uitgeschakeld want hij kwam pas weer los met het volgende hoogwater.

Een andere boot kwam met de schroef en het midzwaard hopeloos vast te zitten aan de ankerlijn. Hij wilde een duiker bestellen, maar Pete en familie wist hem toch los te snijden, vandaar zijn bijnaam the Knife. Hij verspeelde wel zijn bb motor die door het waterstag van de spiegel werd gelicht, zo erg ging het tekeer. Later kreeg hij van de geredde boot een andere (veel betere) bb motor en van de OGA een prijs voor zijn heldhaftige redding.

Zonsondergang bij Wrabness: toen was alles nog rustig op de ankerplaats.

Bij ons ging ook niet alles even goed. Natuurlijk hadden we flink gereefd, en de kluiver weggelaten. Door de hoge golven kwamen we heel moeilijk overstag. We gingen die wedstrijd voor de “Ladies Skipper”, Edith zat voor deze wedstrijd niet alleen aan het roer, maar was dus ook schipper, ik mocht alleen thee zetten en zo. Ik vond het niks dat ze de kluiver erbij wilde zetten omdat dat nog meer lijgierigheid zou geven. Onenigheid! Maar ja, ik had niets te vertellen. De kluiver werd uitgerold en zowaar, toen konden we beter overstag omdat we veel meer vaart kregen. Ik weer wat geleerd dus. Prachtige wedstrijd, naar Pinn Mill, waar we aan de ponton bij de beroemde pub “Butt and Oyster” in de zachte modder droogvielen. Een heel gezellige avond bij de Pinn Mill Yachtclub. De volgende dag startten we heel goed in de “Two rivers Race” maar werden natuurlijk snel voorbij gelopen door de grotere boten. Al kruisend bemerkten we dat er meeuwen in het water doken, een duidelijke aanwijzing dat er zeebaars onder zat die kleine visjes omhoog jagen voor de meeuwen. Wij dus gauw een lijntje uit en jawel een prachtige (maar

wat kleine) zeebaars. We lagen toch al niet meer vooraan dus nog maar even terug door die meeuwen en zo haalden we er nog 3 uit.

De 4 zeebaarzen in het rookoventje, dat we op een laag gaspitje een halfuurtje warm roken met eikenhout.

Niemand begreep wat we aan het klooiën waren, maar dat zagen ze later die dag toen we als voorafje de zeebaars in ons rookoventje deden; heerlijk zo vers. Tenslotte was er een afscheidsdiner in Levington met een prijsuitreiking. Jan Blank had tot onze verassing een grote wisselbeker gewonnen omdat we in de loop van de week, met alle wedstrijden de meeste punten hadden verzameld in de klasse “Spirit of tradition”- (lees plastic gaffers). Vanaf Levington nog een mooie dag zeilen en zwemmen bij Stone Point waarna we met de opkomende vloed pas om 21 uur bij de helling konden komen, het werd al donker.

Daar stond Pete en familie weer klaar om ons te helpen de Jan Blank op de trailer te krijgen en na een rustige nacht op de trailer de volgende morgen naar de ferry gereden. Makkelijk toch zo’n oversteek?

Ik ga ervan uit dat u uw boot op dezelfde manier wilt stallen als vorig jaar. Als u niet wilt stallen, wilt u dat zo spoedig mogelijk een telefoontje geven, dan kan ik misschien nog iemand anders een plek in de haven geven. Als u de bijgevoegde rekening vóór 10 april betaalt, dan is uw plek gereserveerd.

Rik Homan.